

стори? Опетни името ни, сестра си нещастна направи.

ЛИЛИЯ. Майко, остави... и безъ това не мога да дишамъ отъ мъка. Мъчно ми е Андрей, че не можахме да скитаме по полето, да слушаме птицитѣ, да събирашъ силата на свѣжото поле, и после да ваяшъ...

АНДРЕЙ. /отива при нея и я прегръща/ Ахъ, ако могахъ така да вая, Лилия!...

ПОПОВЪ. Не трѣбваше, въобще, да почвашъ работа. Може би тогава нищо нѣмаше да се случи.

АНДРЕЙ. Сигурно същото си станало.

ПОПОВЪ. Ако да можешъ, нѣкакъ тѣй... да останешъ, тогава...

ЕЛЕНА. Тогава?... А Лили?... А ние?

АНДРЕЙ. Не не, помислете само, можете ли вие да издържите това положение. Свикнали сте да живѣете така. Азъ съмъ вашъ синъ, но ние сме врагове. Въ този домъ на никого не съмъ нуженъ. Вие сигурно преди да се завърна живѣехте съмъ безъ тревоги. А сега?

ЕЛЕНА. Ти си виновенъ. Ти сигурно искаше хората да ни гледатъ като прокажени. Сигурно искаше отново да се сгромолясаме...

ПОПОВЪ. Не това искаше, нали Андрей?

ЕЛЕНА. /и ти го защитавашъ?! Посъркахме се всички въ тази къща. /къмъ Андрей/ Ти ни посърка.

ПОПОВЪ. /умисленъ/ Какъ се промѣни всичко тукъ... Ти дойде... раздруса... и си отивашъ. Кой има право?... Ние или ти?... Да останешъ ли?... Тогава - трета, четвърта, пета бомба... защо ни постави на таково изпитание? Ние сме па...